

OTON V. KOMAN, DIJAK:

Izgubljeni rod

Indijanska povest

1. poglavje

LETEČA PUŠČICA

Slonel sem ob oknu vlaka ter sem gledal v noč zavito pokrajino, mimo katere je brzel hlaпон. Pokrajina je bila polna zagonetk in skrivnostnih vprašanj, bila je divja in krvava, pravi divji zapad.

Telegrafski stebri, razni znaki, drevesa, drugače pa sama ravna prerija, sawanna...

Vse to je hitelo mimo mene... Vlak je dirjal v noč, dirjal je vedno bolj proti zapadu, v vedno bolj divje in krvave pokrajine... Vlak je zavil v gozd... Napeto sem poslušal in nisem preslišal rahlega žvižga, nato zopet enega, in ta je bil že bliže proge...

Vedel sem, kaj se bo zgodilo! Potniki so dremali, zato sem lahko razvijal svoj načrt, ki mi je rojil po glavi...

Skočil sem s sedeža in zaklenil sem zadnja vrata. Ključ sem spravil v žep, nato pa sem ugasnil plinsko svetilko.

Skril sem se za druga vrata... Vsi potniki so spali, ničesar slabega niso

slutili... Slišal sem ropotanje nog in vrata v kupe so se odprla.

Vstopilo je pet mož z zastrtimi obrazi. Sombrrrere, mehikanske klobuke s širokimi krajniki, so imeli poveznene globoko v čelo... Vsi so bili v oddelku in neslišno sem za njimi zaklenil, vrata —

Bili so ujeti!

Oni so hiteli na drugi konec, k drugim vratom, ki so bila zaklenjena in ključ sem imel v žepu...

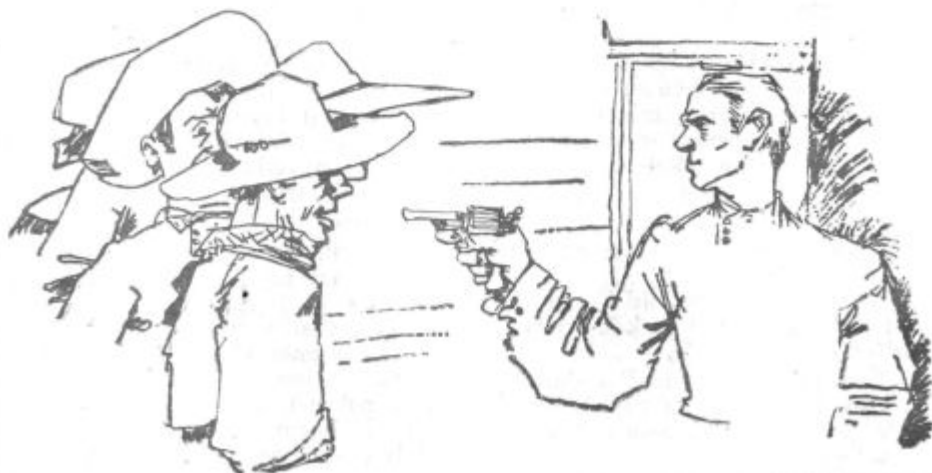
Delali so vse tako, kakor sem si mislil...

Prižgal sem luč in izrekel tiste usodne besede, ki sem jih sedaj prvič izgovoril in ki so tako nevarne in priljubljene po celem zapadu:

— Hand's up! —

To pomeni: roke v vis. Ta priljubljen izrek radi uporabljajo vsi cowboyi in westmani. Kdor pri drugem klicu ne vzdigne roke je izgubljen.

To je krvavi zakon prerije! Svoja dva samokresa sem držal v rokah z napetima petelinoma.

Roparji niso hoteli dvigniti svojih lopovskih rok...

Ponovil sem povelje.

Vsi dvignejo roke... Neki možak, najbrže Irec, ni hotel dvigniti rok, temveč je hotel izdreti samokres...

Ustrelil sem ga v roko in mož je z glasnim krikom spustil orožje na tla. Potniki pa so se pri strelu zbudili, in pojasnil sem jim zadevo ter jim rekel, naj zvežejo lopove. Ko so hoteli zve-

Farma. Gotovo veste kaj je to?

To je ime za velikansko, razsežno posestvo, na katerega me je usoda pripeljala. Pri postaji Boissy City sem zapustil vlak, v mestu sem si kupil municije ter konja, ki je bilo prav za prav le kljuse. Brez nesreče sem dospel na farmo, ki se je imenovala Jefferson Station. To vam je bila ogromna farma, polna rodovitnih njiv, livad in gozdov, a bila je oddaljena od najbliž-

zati nekega visokega moža z izrazito oglato brado, se jim ni pustil zvezati... Odrinil jih je od sebe ter skočil skozi okno, ki je bilo odprto... Skočil je iz drvečega vlaka... Slišalo se je samo pljusk vode... in ničesar drugega!

Bandite smo zvezali in jih položili v kot.

— Kdo je ta, ki je skočil skozi okno? — sem vprašal in nihče ni odgovoril. Nastavlil sem nekemu mladcu samokres na čelo in dotik z mrzlo kovino, ga je spametoval in rekel je nekaj popolnoma nerazločenega.

— Odgovoril! —

Z obupnim pogledom je pogledal okoli sebe in je izdaval:

— To je Mac Wilson old Keller, —

— Dobro. Kdo si ti in kdo so tvoji tovariši? —

— Tale je Morris, ta Pimbo, ta Mountain, jaz pa sem Totto Jellen...

— Vi potniki ste odgovorni zanje... Vaši so! —

Vlak pa je drvel naprej... Sonce je

začelo vzhajati... Pokrajina je postajala vse bolj divja in lepa...

* * *

jega mesteca najmanj dvesto angleških milj... Sredi estancije (špansko ime za farmo) je bilo več zidanih poslopij. Gospodarsko poslopje, hiše in kolibe cowboyev, hlevi, skednji in razna skladišča za orodje in drugo...

Estanciero ali farmar je bil tisti čas rdečelas debeluhar, Irec po rodu, z imenom Jed Hyllis. Prijezdil sem na dvorišče in psi, ki jih je bilo zelo mnogo so mi priredili slavnosten sprejem z divjim lajanjem...

— Dober dan! — sem pozdravil.

Jed Hyllis se je prikazal in poprosil sem ga, naj mi dovoli bivanje v njegovi hiši. Mož je bil zelo gostoljuben in me je veselo sprejel na stanovanje, kajti Indijanci plemena Taccoma so izkopali bojno sekiro proti belcem in so se nahajali v bližini Jefferson Stationa... Jasnó, debeli Jed je potreboval ljudi, da se bo ubranil roparskih Indijancev...

(Dalje prihodnjč)

Danilo Gorinšek:

Trsatska legenda

Nad modrim morjem mesto belo,
nad belim mestom siv je grad,
stopnic tam vodi več ko pet sto
do božje majke na Trsat.

Prek teh stopnic je že poromal
premnog nesrečnik tja kleče,
uslišala je božja mati,
kar mu prosilo je srce.

Kolena osemdesetletna
upogne starka belih las,
da bi preplezala stopnice,
da k Materi povzdigne glas.

Stopnica prva — moč že peša:
dva dni je hoje že za njo,
odkar je zapustila sina,
ki zdravja zanj prosila bo.

Stopnico drugo — sonce peče,
duši izpod neba sinjin.
Ne čuti mati ga, ko joče:
»Doma umira bolni sin!«

Stopnica tretja — potne srage
kot biseri drse ji z lic,
ne briše starka jih, saj čaka
je več ko pet sto še stopnic!«

S stopnice pot gre za stopnico,
se zdi, ko do neba višav,
s stopnico vsako up se vžiga:
»ko bom na vrhu, sin bo zdrav!«

S stopnico vsako up se vžiga,
da pot ne lije ji zaman,
s stopnico vsako bolj ugaša
— sinu doma žiujenja dan.

Že sto stopnic je preklečala,
kaj jih še bo, ne sluti več;
telo je izmučeno do smrti,
a mati ga ne čuti več...

Stopnic je dve sto že, že tri sto,
v sanjah izpod nog teko
in zdaj se zdi ji, da peroti
jo rahle nosijo v nebo.

TRSAT

Je štiri sto stopnic minilo,
a mati zanje nič ne ve,
smehlja se srce zasluti:
»Ni daleč več do Mater!«

Ko do poslednje prav stopnice
privlekla starka je telo,
zagledala je božjo mater,
zgrudila — matva se pred njo...

Goreče prošnje bedna mati
iz srca strgala več ni,
njen sin pa v rodni vasi daljnji
mirno že večno spanje spi.

Usmili se ju božja mati,
in pošlje gor ju, v sveti raj —
ob božjem tronu srečna bosta
zdaj združena na vekomaj...

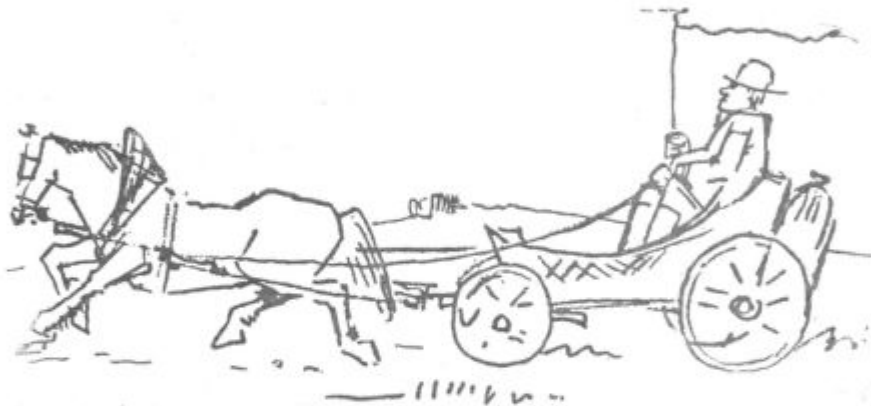
Manko Golar:

Oča Blažun v mestu

Vso noč ni mogel zaspati oča Blažun iz Noršinec. Jutri zarana pojde v mesto, dobre štiri ure bosta merila cesto on in njegova kobilica Čada. Čeprav je še tako poskušal zadremati, se je vendar vedno in vedno znova prebujal in strmel v črno noč in štel ure in pol ure iz bližnjega zvonika.

in si ni mogla kaj, da ne bi pripravila možu kaj dobrega za pod zob, pot je dolga in človek nikdar ne ve, kaj se mu lahko pripeti spotoma.

Ko je bila nakrmljena še poskočna Čada, sta se mož in žena lepo poslovila, kobilica pa je genljivo zarezgetala, da je postalo Zefi kar mlo pri srcu.

Nikoli še ni bil Blažun v mestu in sam Bog ve, kako izgledal! Pravijo, da so vse hiše večje kot domača cerkev, da se drže skupaj in da je vedno ljudi toliko na cesti, da bi jih bilo najmanj za pet domačih procesij z bandero vred.

Vse to je skrbelo Blažuna in šele proti jutru je malo zadremal. Ni petelin zapel še drugič, tudi sonce še ni pomežiknilo izza vrha Sv. Kunigunde, ko ga je spravila iz postelje njegova vrla žena Zefa. O, da ste videli očo, kako se je oblekel, kvečemu za ohcet je bil tako zal. Le tistih par kocin izpod nosa je pozabil požeti, ki so tako zvedavo strmele v svet. No, jih bo pa takrat, ko se vrne iz mesta!

Jako so se čudili sosedje, ko so slišali Zefo, ko je tako zgodaj ropotala z lonci in pripravljala oču Blažunu zajtrk.

»Ali pripravljajo kakšno ohcet?« so spraševali vaščani. »Kako neki, saj ni nobene neveste pri hiši«, so menili drugi. A vrla Zefa je zaropotala še huje

Ponosno je dvignil Blažun glavo, ko so sosedje zvedavo gledali za njim in spraševali, kam je vendar namenjen. On pa, da pojde v mesto, da ima tam sila opravkov, čeprav ni vedel, po kaj prav za prav gre.

Prideta iz vasi. Cesta se je nalahno nagnila, Čada je veselo zavriskala v mlado jutro in stekla po klancu.

»Glej jo, glej, Čado, kdo ti je vendar povedal, kam sva namenjena, da si tako razigrana,« jo je veselo pobaral Blažun.

Ze je tekla ura proti poldnevu, ko je zagledal popotni prve hiše belega mesta. Sapraniš, Štrboncljev France je imel čisto prav, ko mi je pripovedoval o mestu. Hiše so pa res take, da ne bodo mogli skoraj oblaki čez nje, je začudeno menil Blažun. Uboga Čada pa je klaverno povešala glavo, huda žeja jo je trla in tudi po želodcu jo je čudovito zavijalo.

»No, Čadka, nikar ne bodi žalostna, kmalu bova v mestu, bova že staknila

kakšno gostilno, da se pokrepčava,« jo je tolažil gospodar.

Ze sta bila pred prvimi hišami, kar stopi iz neke visoke stavbe zeleno oblečen možakar, ustavi Blažuna in vpraša:

»Očka, kam se vam tako mudi? Ustavite, počakajte! Kaj vozite na vašem koleslju?«

»Hu, s tem gospodom pa ni dobro češenj zobati,« je pomislil Blažun, kar na lepem te hoče spraviti v luknjo.«

Hiše so postajale vedno večje in Blažun se jih nikakor ni mogel nagledati. Obračal je glavo na vse strani, strmel v velika izložbena okna in se čudil, odkod vendar toliko ljudi. O cerkvah pa

»Na, ta je pa dobra. Kaj si vendar misli ta dedec, mar sem mu kaj ukradel,« je zagodrnjal Blažun sam zase.

»Zeleni gospod, zakaj pa to sprašujete, pri nas v Noršincih nimamo navade, da bi povpraševali, kaj kdo vozi.«

Gospodu mitničarju se je hudo zmračilo lice, da ga takšen kmetavzar zmerja z zelencem.

»Kar povejte, kaj vozite, sicer greva v luknjo! S tistim zelenim gospodom pa kar nehajte!«

Blažun je videl, da je hudo užalil visokega gospoda, zato ga prav ponižno pobara:

»Gospod general, nikar naj mi ne zamerijo, tu imate za en frakelj, da ne bo razprtije med nama!«

Še bolj se je raztogotil iblahtar:

»To je pa že res preveč, jaz vam že pokažem, kaj se pravi delati norca iz ljudi. Kar z mano pojdite, da boste videli, kako se z mano govori!«

Blažun skoraj zajoka:

»O, gospod general, saj nisem mislil nič hudega, imejte vendar usmiljenje z menoj. Kaj poreče Zefa, če me nočoj ne bo domov!«

Zeleni gospod se je komaj dal po- tolažiti. Ko je videl, da ne vozi Blažun niti žganja, niti masti, ga je spustil naprej.

sploh ne, da bi govoril, saj jim še vrha ni videl.

Ker se je bal, da ga ne povozi kakšen voz brez konjev in ki smrdi, zavije v stransko ulico.

»Tu pa ni toliko ljudi in tudi takšnega strašila ni nobenega,« je veselo zabundal Blažun. Iz žepa je potegnil cigaro, katero si je le redkokdaj privoščil, češ naj me le vidijo, kako kadi oča Blažun.«

Kar mu primaha nasproti policaj in namigne Blažunu:

»Kaj pa vendar delate tu, za božjo voljo,« je zaklical policaj, »ali mar ne vidite, da je ta ulica samo za pešce!«

»Za pešce,« je zategnjeno vprašal Blažun, »ali ne gre moja Čada tudi peš? Saj jo nihče ne nosi,« se je obregnil Blažun.

Komaj sta se zmenila s policajem, da je ta cesta samo za ljudi in ne za konje.

»Hentano, hentano, so vam ti meščani sitni, najprej hočejo vedeti, kaj vozim, potem te pa niti ne pestijo, da bi se vozil tam, kjer se ti ljubi.«

Ko kolovratita nekaj časa s Čado po mestu, zagleda Blažun park.

»Ej, Čadka, to bo nekaj zate! Takšne travice niti v Noršincih ne dobiš,« je dejal veselo svoji kobilici in jo zadovoljno potrepjal po vzduhu. Veselo

je zarezgetala Čada, ko je zagledala sočno travo.

Blažun zavije kar naravnost čez cesto v park. Hitro odpreže konja, sam pa se vleže pod dišeč jasmin, da se malo odpočije.

Ni še preteklo nekaj minut, že se je zbralo okoli njiju polno ljudi.

»Kaj pa bi rada, zijala«, je nejevoljno vprašal Blažun. Iz gruč se izmota rdečenosi možakar z zeleno kapo na glavi in neusmiljeno zavpije:

»O, ti kmetavz ti zarukani, ali mi zgineš s svojim kljusetom!«

Nikakor ni šlo Blažunu v glavo, da ga še tu na travniku ne puste pri miru.

»I, kaj pa hočete od mene, saj vam plačam to travo, če se tako bojite zanj!«

»Še pošteno jo boš plačal, da se ti ne bo nikoli več skominalo po tej travi. Sto dinarjev sem, pa takoj!«

»Sto dinarjev, ali sem slišal prav, za šop travice, pa toliko denarja, jaz vam je pripeljem pet voz za ta denar. Sto dinarjev pa že ne dam, tako se že ne

pustim ociganiti!«

»Pa pojdeš v luknjo, za takšne tiče imamo tudi to pri roki!«

Zelo se je Blažun prestrašil, videl je, da se tu v mestu ne da govoriti z ljudmi. Zalosten potegne iz žepa zahtevani denar in ga da dedcu.

Začudeno ga je pogledala Čada, ko jo je zapregel zopet v voz. Ej, tako prehitro je bilo konec dobre paše. Milo je zarezgetala, z desnega očesa ji je pritekla celo bridka solzica, a vse skupaj ni pomagalo prav nič. Komaj je bila naprežena, že sta zdirjala proti domu. Šele, ko je bil iz mesta, se je Blažun oddahnil in sklenil, da ne pojde nikdar več na takšno pot.

Če te zanese kdaj pot v Noršince in če pobaraš očo Blažuna, kako je bilo v mestu, te za božjo voljo roti, da nikar ne tja, kjer stane šop trave sto dinarjev, kjer te ne puste, da bi hodil tam, kjer se ti ljubi in da hočejo na vsak način vedeti od tebe, kaj nosiš v žepu, če nimaš toliko sreče, da bi se vozil v koleslju.

Manica:

Modri sodnik

Pravijo, da je tam v daljni Arabiji živel zelo moder sodnik. Da je ta trditel resnična, nam izpričuje naslednja zgodba.

Bogati a zelo skopuški trgovec je izgubil mošnjo s sto cekini. Takoj je razglasil vsej okolici, da dobi mastno nagrado, kdor najde in vrne izgubljeni denar.

Pa se je pripetilo, da je tisto mošnjo s cekini našel reven kmet. Ker je bil pošten, jo je brez oklevanja ponesel pravemu lastniku.

Trgovec je kar po mačje zablislil z očmi, ko je zgrabil za mošnjo. Ali takoj se je spomnil, da bo treba odriiniti najdenino in čelo se mu je pomračilo. Premišljeval je, kako bi se najceneje izvil in že jo je znašel v svoji črni duši.

Najdeno mošnjo odpre, prešteje cekine in pokima kmetu.

»V redu. Denar je ves tu. Pač pa manjka tisti dragoceni biserni kamen, ki sem ga vedno imel tu med cekini. Gotovo si ga vzel ti. No, nič zato. Kar obdrži ga namesto najdenine. S tem je med nama urejeno!«

Kmet prebledi. Res je reven, toda kljub temu pošten. Z gnjevom v srcu

pohiti k sodniku in mu natančno obrazloži vso zadevo.

Sodnik takoj ukaže poklicati trgovca in obenem naroči, naj prinese s seboj tudi najdeno mošnjo z vsem, kar je v nji.

Potem na kratko zasliši oba, trgovca in kmeta, ki trdita vsak svoje.

Sodnik veli trgovcu, naj mu izroči najdeno mošnjo, nato pa začne s podarkom:

»Ti trgovec, kakor tudi ti kmet, sta poštena človeka. In kakor verujem, da se je dragoceni kamen res nahajal v mošnji, prav tako sem sveto prepričan, da se tega kamna kmet ni dotaknil. Iz tega sledi — čuj trgovec moj — da ta mošnja ni tvoja, nego jo je izgubil nekdo drugi. Zato naj mošnja ostane tu, vse do časa, da se zglaš pravi lastnik. Ne pozabi pa, dragi kmet, zglaš se čez leto dni pri meni. Če namreč do tedaj ne bo lastnika po denar, pripade po zakonu vse kar si našel, tebi!«

Ti pa, se obrne zdaj sodnik k trgovcu, pojdi domov in potrpežljivo čakaj, da najde kdo tvojo pravo mošnjo, v kateri bo poleg cekinov tudi biseri!«

Ubogi kmet se je poln hvaležnosti ozrl v modrega sodnika. Kakšen obraz je pa napravil skopuški trgovec, si lahko mislimo.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Najlepša hvala za knjigo, katero mi je naklonil žreb. Odgovarjam Ti na Tvoj novi natečaj »Kdaj sem storila staršem največjo krivico?«

Nekoč, ko sem bila še majhna sem se igrala z mojo prijateljico na vrtu. Pa pride mamica ter mi pravi: »Pojdi z menoj in s papanom gremo malo na izprehod.« Jaz pa rečem: »Ne grem, se bom rajši igrala na vrtu.« A mamica me pregovarja, naj grem z njima. Jaz se pa zaderem nad njo: »Če sem rekla, da ne grem, pa ne grem!« Mamica me je narahlo udarila po ustih. Jaz pa njo nazaj. Mamica pa ni nič rekla, ampak je odšla. Papa me je grdo pogledal in odšel za mamico. Šele sedaj sem vedela, kaj sem tima storila. Ko smo popočetjali sem stopila k njima in ju prosila oduščanja. Mamica pa mi je rekla: »Nič se nisi lepo obnašala Nevenka. Zaenkrat naj bo, ali dobro si zapomni pregovor: »Kdor udari svojo mamico, temu se roka posuši.« Oba sta me poljubila na čelo in smo nato odšli k počitku. Jaz sem pa sklenila, da hočem odslej ubogati svoje dobre starše. Lepo Te pozdravlja

**Vošnik Nevenka, Cankarjev trg
1. Vrhnika.**

Dragi stric Matic! Na Tvoje vprašanje novi natečaj »Največja krivica, ki sem jo storil svojim staršem« ti sporočam tole: Bilo je leta 1930. Ljubljanka je bila po nevihti precej narasla, zato mi je mama branila iti v vodo. Jaz je pa nisem ubogal in sem kljub temu odšel k reki. Sedel sem na skalo, tik ob bregu. Tedaj pa je pridrvel velik val in me posnel s skale. Zdelo se mi je, da sedim na zeleni trati. Mama je bila vsa v skrbeh zame. Ako ne bi bilo gospoda Rupnika, ki me je hitro potegnil iz vode, bi bil takrat gotovo utonil. Doma sem takoj legel v posteljo, da se ne bi prehladil. — Ko je prišel zvečer oče domov je bil hudo jezen name. Prosil sem ga oduščanja in obljubil, da se bom v bodoče ogibal vode, kolikor mogoče. Še danes se pa zavedam, da sem s tem dejanjem prizadejal svojim staršem veliko krivico. V zahvalo za vso njihovo skrb sem jih pripravil v takšen strah!

Zdaj Ti bom pa še povedal, dragi stric Matic, kaj v časniku najrajši berem. Zdaj, v dnevih sokolskega zleta v Pragi, prebiram najrajši poročila iz Prage o zletu. Zanimajo me posebno nastopi jugoslovanske vojske, jugoslovanskega Sokola, naraščaja in dece. Navdušen sem nad uspehi jugoslovanskega Sokola v Pragi! Drugače prebiram najrajši poročila z španskih in kitajskih bojišč in pa zunanjo politiko sploh.

Zdravol

**Kregar Dušan, dijak Moste pri
Ljubljani, Zaloška c. 153.**

Dragi stric Matic! Tudi jaz bi se rad pridružil Jutrovčkom. Mnogokrat sem se že pripravljaj k pisanju a v zadnjem trenutku sem se zmerom zbal Tvojega požrešnega koša. Potlej sem pa izvedel, da sploh nimaš koša in tako Ti zdaj junaško odgovorim na Tvoje vprašanje: »Kaj v časniku najrajši berem?« Najrajši berem »Mlado Jutro« in v starem »Jutru« pravljico o Zakletem gradu. Vse slike pravljice o zakletem gradu spravljam in potlej bom vse še enkrat prebral. V »Mladem Jutru« sem zelo rad prebiral »Kratkorepca«. Posebno všeč pa so mi uganke in spisi Jutrovčkov. Lepo Te pozdravlja

**Božnar Srečko, uč. I. razr, Zgor-
nja Šiška 243.**

Listnica uredništva

**Uganke in križanke iz zadnjih števil
so pravilno rešili:**

Tavčar Svetozar, dijak iz Ljubljane, Brađaška Cvetana, dijakinja I. b razr. II. drž. real. dimn. v Ljubljani, Modričan Miran, dijak I. razr. klas. gimn. v Trbovljah I., Medvešek Dušan, dijak v Radečah pri Zidanem mostu, Janja Karbuš, uč. ? razr. v Rogaški Slati, Tomšič Marian, uč. II. razr. v Notranjih gorah p. Brezovica, Brdovšek Fridrik, dijak I. razr. gimn. v Celju, Sonja Budič, dijakinja v Ljubljani, Zavri Žarko, uč. II. razr. gimn. v Celju, Milevica in Dragica Jenčič, dijakinji v Ljubljani, Inge Josek, uč. IV. razr. pri Šolskih sestrah v Mariboru.

DANILO GORINŠEK:

Tri in tri je tri

Šmentano je čudna reč —
tri in tri je tri, nič več!
So bile pri naši hiši
muce tri in še tri miši.
Miške tri so v klet zabredle,
muce tri so jih pojedle.
Šmentano, res čudno ni —
tri in tri je zopet tril...

Manica:

Lisica in polž

Posmehljiva lisica se je kaj rada obregovala ob polža in se pri vsaki prihiki norčevala iz njegove počasnosti. Polž pa je lepo molčal in mirno opazoval lisico, ki je čestokrat švignila mimo njega po svojih nepoštenih poteh.

Nekoč zavoha zvitorepka pri neki hiši kokošnjak, poln lepo rejenih putk. Hej, to je nekaj zanjo!

Kokošnjak je sicer precej visoko od tal, toda požrešna rjavka si kaj hitro pomaga. Tam spodaj je velik kup desk in hlodov in — vššš — že smukne po tem kupu navzgor. Toda pri tem pa z zadnjima nogama sproži debel hlod, ki se prevale, potegne lisico za seboj in ji — joj — obe zadnji nogi skoraj popolnoma stre.

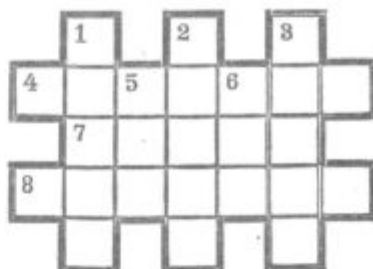
Z veliko muko se nesrečna žival reši izpod hloda, vleče se še nekaj sežnjev proti gozdu, nato pa obleži, krvaveča iz obeh nog.

Tedaj pa prileze mimo nje polž.

»Vidiš, vidiš«, se ji poroga, »danes sem pa jaz urnejši od tebe. Zdaj pač veš, da je bilo tvoje norčevanje in zbadanje napram meni krivično in nesmiselno. Glej, oplazil te je en sam hlod in že ne moreš nikamor več. Kako naj bom potem uren jaz, ko nosim na hrbtu — vso hišo!«

Križanka

Vodoravno: 4. gozdna cvetica, 7. slovanski pisatelj, Nobelov nagradenec, 8. obrtnik.

Navpično: 1. posoda, 2. ribiška potrebščina, 3. denar, 5. pisalna tekočina, 6. šivalna potrebščina.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: kuc-le - ma - o - ol - se - ska - stop - strog-tar 5 besed pomena: 1. telovadno povelje; 2. kraj darovanja; 3. zimsko pokrivalo; 4. vojaško taborišče; 5. drevo — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol slovansko viteško organizacijo, končne črke od zgoraj navzdol pa mesto letošnje njene največje pridelitve.

Manica:

Dve uganki

I.

Štirih črk beseda prva — to imamo vsi,
štirih črk beseda druga — v večnost kaže ti.

Obe besedi zdaj v eno združi
in reč imaš, ki ti pozimi služi —?

II.

Kaj ima mačka, pa nobena druga
žival?

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. šop; 4. pot; 6. Sokol; 8. letanje; 9. kolek; 10. mak; 11. vas.

Navpično: 2. oseka; 3. potok; 4. podnev; 5. oljka; 7. kal.

Rešitev zlogovnice

usmiljenje — hvaležnost.

Rešitev uganke

veleindustriječ